

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם כ"ה תַּמּוּז:

סֵדֶר לְקוּפֵי פִּי הַיְיָ:

נמצא שְׁעַל־יַדֵי תְּפִלָּה זֹכִין לְבַחֲיוֹת הַנ"ל, שְׁעַל־יַדֵי־זֶה בָּאִין לְבַחֲיוֹת קוֹל הַנ"ל, שְׁעַל־יַדֵי־זֶה יְכוֹלִין לְהוֹכִיחַ כַּנ"ל. כִּי עַל־יַדֵי תְּפִלָּה הַנ"ל נַעֲשִׂין גְּרִים, וְנִתְּנָה הַכָּבוֹד, וְעַל־יַדֵי־זֶה נִתְּפֵשֵׁט הַנְּבוּאָה. וְעַל־יַדֵי נְבוּאָה זֹכִין לְאַמוּנָה, וְעַל־יַדֵי אַמוּנָה יִהְיֶה חֲדוּשׁ הָעוֹלָם לְעֵתִיד. וְחֲדוּשׁ הָעוֹלָם הוּא בְּבַחֲיוֹת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ בְּבַחֲיוֹת הַשְּׁנָחָה כְּמוֹ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, וְאִזּוֹ יִתְעַר הַשִּׁיר שֶׁל הַשְּׁנָחָה וְנִפְלְאוֹת, וְשִׁיר הַזֶּה הוּא בְּבַחֲיוֹת קוֹל הַנ"ל:

וזה בְּבַחֲיוֹת: "וַיֵּרָא מִנְּחָה כִּי טוֹב וְאֵת הָאָרֶץ כִּי נָעֲמָה, וַיֵּט שְׁכֻמוֹ לְסִבְלָה, וַיְהִי לְמַם עֹבֵד" (בְּרֵאשִׁית מ"ט). מִנְּחָה – זֶה בְּבַחֲיוֹת נְבוּאָה, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב בְּבָרוּךְ בֶּן גְּרִיָּה (וַרְמִיָּה מ"ה): "וּמְנוּחָה לֹא מָצָאתִי" – זֶה נְבוּאָה, כְּמוֹ שְׁדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָה (מְכִילֵתָא פְּרָשֵׁת בֵּא וְהוּבֵא בְּפִרְשֵׁי שָׁם). וְאֵת הָאָרֶץ – הֵינּוּ אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל. וַיֵּט שְׁכֻמוֹ לְסִבְלָה – זֶה בְּבַחֲיוֹת נִגּוֹן, בְּבַחֲיוֹת שִׁיר חֲדָשׁ הַנ"ל, בְּבַחֲיוֹת: "בִּפְתִּיחַ יִשְׂאוּ" וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנוּם לְבָרְכָה (עֲרֻכִין יא): "אִין יִשְׂאוּ אֶלָּא לְשׁוֹן שִׁירָה, שְׁנַאֲמַר: "שִׂאוּ זְמֵרָה וְתִנּוּ תִּפְ" וְעַל־יַדֵי הַנִּגּוֹן, בְּבַחֲיוֹת שִׁיר חֲדָשׁ, עַל־יַדֵי־זֶה נִתְּתַקֵּן הַרִיחַ כַּנ"ל, שֶׁהוּא בְּבַחֲיוֹת מְשִׁיחַ, בְּבַחֲיוֹת (אִיכָה ד): "רוּחַ אֶפְיָנוּ מְשִׁיחַ ה'". וְזֶה: וַיְהִי לְמַם עֹבֵד – זֶה בְּבַחֲיוֹת מְשִׁיחַ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (רוֹת ד): "בָּרוּךְ ה' אֲשֶׁר לֹא הִשְׁבִּית לָךְ גֹּאֵל וְכוּ' וְתִקְרָאנָה שְׁמוֹ עֹבֵד". וְזֶה בְּבַחֲיוֹת לְמַם – בְּבַחֲיוֹת מְסֻמוֹם, שְׁמִמְסֻמִּין בְּדָבָר שִׁישׁ לוֹ רִיחַ, כִּדִּי שִׁיחָה הַרִיחַ נוֹדֵף. כִּי עַל־יַדֵי בְּבַחֲיוֹת הַנ"ל נִתְּתַקֵּן הַרִיחַ שֶׁהוּא בְּבַחֲיוֹת מְשִׁיחַ כַּנ"ל:

יא וְזֶה בְּחִינַת רֵאשִׁי הַשָּׁנָה, כִּי בְּרֵאשִׁי הַשָּׁנָה אֵז הַתְּפִלָּה בְּבְחִינַת דִּין וּמִשְׁפָּט, כִּי "הַמִּשְׁפָּט לְאֱלֹקִים הוּא" (דברים א), וְעַל־יְדֵי־זֶה מוֹצִיאִין כָּל הַחַיּוֹת שֶׁל הַסְּטֵרָא־אֲחָרָא, שֵׁינֵק מִדַּעַת וּמִתְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל. וְזֶה בְּחִינַת (תהלים פ"א): "כִּי חֶק לְיִשְׂרָאֵל הוּא, מִשְׁפָּט לְאֱלֹקֵי יַעֲקֹב". 'חֶק לְשָׁנָא דְּמִזֹּנָא', כְּמוֹ שְׁדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרֵנָם לְבִרְכָה עַל פְּסוּק זֶה (פִּינָח טז), הֵינּוּ שְׁמוֹצִיאִין כָּל הַמָּזוֹן וְהַחַיּוֹת מִהַסְּטֵרָא־אֲחָרָא, כִּי הוּא מְכַרַח לְהוֹצִיא וּלְהַקִּיא הַכֹּל עַל־יְדֵי בְּחִינַת 'מִשְׁפָּט לְאֱלֹקֵי יַעֲקֹב', הֵינּוּ עַל־יְדֵי הַתְּפִלָּה שֶׁהִיא בְּבְחִינַת דִּין וּמִשְׁפָּט, שֶׁהִיא בְּבְחִינַת מִטָּה עֵז, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה הוּא מְקִיא כָּל הַקְּדוּשָׁה, שֶׁבִּלְע מִן הַדַּעַת וּמִתְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל כַּנִּל. וְזֶה בְּחִינַת תְּשֻׁרֵי, בְּחִינַת: "אַתָּה פּוֹרֵרֵת בְּעֵזֶךָ יָם, שְׁבִרְתָּ רְאשֵׁי תַנִּינִים עַל הַמַּיִם" (תהלים ע"ד), יָם שְׁבִרְתָּ רְאשֵׁי תַנִּינִים - רְאשֵׁי־תַבּוֹת הוּא צְרוּף תְּשֻׁרֵי.

ואז, כְּשֶׁמְחִזִּיר קְדוּשַׁת הַדַּעַת שֶׁבִּלְע, אֵז הַדַּעַת וְהַמַּח בְּשִׁלְמוֹת. וְזֶהוּ בְּחִינַת רֵאשִׁי הַשָּׁנָה; רֵאשִׁי דִּיקָא, בְּחִינַת תְּקוּן הָרֵאשִׁי וְהַמַּח עַל־יְדֵי מִטָּה עֵז הַנִּל. וְכִשְׁמוֹצִיאִין מִהַסְּטֵרָא־אֲחָרָא מֵהַשְּׁבִלְע, אֵז מוֹצִיאִין גַּם עֲצָמוֹת חַיּוֹתוֹ, שֶׁהוּא בְּחִינַת גְּרִים. וְזֶהוּ בְּחִינַת תְּשֻׁרֵי, בְּחִינַת (שְׁמוֹת כ"ג): "וְאַתָּם יִדְעֶתֶם אֶת נַפְשׁ הַגֵּר כִּי גְרִים הָיִיתֶם" וְכו' - סוֹפֵי־תַבּוֹת תְּשֻׁרֵי. וְעַל־יְדֵי גְרִים נִתְּגַלָּה הַכְּבוֹד, וְנִתְּפֶשֶׁט הַנְּבוּאָה, וְנִתְּתַקֵּן הָאֵמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְנִתְּבַטֵּל אֵמוּנוֹת כֹּזְבִיּוֹת.

וזה בְּחִינַת תְּקִיעָה, תְּרוּעָה, שְׁבָרִים. תְּקִיעָה זֶה בְּחִינַת הַתְּגִלוֹת הַכְּבוֹד, בְּבְחִינַת (ישעיה כ"ב): "וְתַקְעֶתִיו יְתֵד בְּמָקוֹם נְאֻמָּן וְהָיָה לְכֶסֶף כְּבוֹד". תְּרוּעָה זֶה בְּחִינַת רוּחַ־נְבוּאָה, בְּבְחִינַת (בְּמִדְבָר כ"ג): "ה' אֱלֹקָיו עִמּוֹ וְתִרְוַעַת מְלֶךְ בּוֹ", וְתִרְגוּמוֹ:

'וּשְׁכִינַת מַלְכֵיהוֹן בְּהוֹן': הֵינּוּ הַשְּׂרָאָת הַשְּׁכִינָה, בְּחִינַת נְבוּאָה. שְׂבָרִים זֶה בְּחִינַת בְּטוּל אֲמוּנוֹת כְּזָבוּת, בְּבְחִינַת (שְׁמוֹת כ"ג): "שִׁבְרַתְּ שִׁבְרֵי מִצְבְּתֵיהֶם", (כְּמוּבָא בְּתַקוּן י"ח וּבְתַקוּן כ"א), הֵינּוּ בְּחִינַת בְּטוּל אֲמוּנוֹת כְּזָבוּת וְתַקוּן הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, בְּחִינַת (תְּהִלִּים קמ"ה): "עֵינֵי כָל אֱלֹהִים יִשְׁבְּרוּ". וְעַל־יְדֵי אֲמוּנָה זֹכִין לְחִדוּשׁ הָעוֹלָם.

וְזֶה בְּחִינַת תְּשִׁירֵי. כִּי 'בְּתִשְׁרֵי נִבְרָא הָעוֹלָם' (רֵאשִׁי הַשָּׁנָה י'), וְחִדוּשׁ הָעוֹלָם יִהְיֶה בְּבְחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת הַשְּׁנָחָה, וְזֶה בְּחִינַת רֵאשִׁי הַשָּׁנָה, בְּבְחִינַת: "תְּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקֵינוּ בָּה מִרְאֵשִׁית הַשָּׁנָה" וְכוּ'. וְאִזּוּ יִתְעַר שִׁיר חֲדָשׁ כַּנִּל, וְזֶה בְּחִינַת תְּשִׁירֵי, בְּבְחִינַת (שִׁיר־הַשִּׁירִים ד'): "תָּבוֹאֵי תְּשִׁירֵי מִרְאֵשׁ אֲמָנָה":

יב וְזֶה בְּחִינַת הִרְאָה. כְּשֶׁמֻּזַּג הִרְאָה בְּשִׁלְמוֹת, נִמְצָאִין בָּה כָּל הַבְּחִינּוֹת הַנִּל, כִּי זֶה הַבְּעַל־כַּח הַנִּל, שְׁמַת־פִּלְל תְּפִלָּה בְּבְחִינַת דִּין, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מוֹצִיא כָּל הַקְּדוּשָׁה מִהַסְּטָרָא־אֲחֵרָא. בְּחִינַת: "וַיַּעֲמֵד פִּינְחָס וַיִּפְלֵל", הוּא בְּחִינַת 'צִיר נְאֻמָּן לְשׁוֹלְחָיו', כִּי הוּא מוֹסֵר נַפְשׁוֹ בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל. וְזֶה בְּחִינַת הִרְאָה, בְּבְחִינַת (מִשְׁלֵי כ"ה): "כְּצִנַת שֶׁלֶג בְּיוֹם קָצִיר כֵּן צִיר נְאֻמָּן לְשׁוֹלְחָיו"; וְצִנָּה וְקָרִירוֹת הוּא בְּחִינַת הִרְאָה, כִּי הִרְאָה מְקַרֵּר חַמִּימוֹת הַגּוֹף. כִּי 'אֵלְמָלָא כַּנְפֵי רֵאָה דְנִשְׁבִּין עַל לְבָא, הָוֵי לְבָא אֲוָקִיד כָּל גּוֹפָא' (תַּקוּן י"ג, דָּף כז:).

שְׁלֵמוֹת הַדַּעַת הַנִּל הוּא בְּבְחִינַת הִרְאָה, כִּי עֶקֶר הַדַּעַת וְהַמַּחִין הוּא עַל־יְדֵי שְׁמִנוּנִית הַגּוֹף. כִּי הַשֶּׁכֶל דוֹלֵק כְּמוֹ נֵר עַל־יְדֵי שְׁמִנוּנִית הַגּוֹף, וְהִרְאָה הִיא מֵעָלָה שְׁמִנוּנִית הַגּוֹף אֶל הַמַּח־עַל־יְדֵי הַנְּשִׁימָה שֶׁל הִרְאָה. גַּם עַל־יְדֵי הַנְּשִׁימָה נִתְקַיֵּם כָּל הַשְּׁמִנוּנִית שֶׁל הַגּוֹף, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה עֶקֶר קִיּוֹם הַשֶּׁכֶל. וְעַל־כֵּן נִקְרָאִין הַמַּחִין – נְשִׁמָּה, בְּבְחִינַת (אִיּוֹב ל"ב):

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תמוז - צמח מנוהרני"ת זצ"ל "צדק צני מצוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

"וְנִשְׁמַת שְׂדֵי תְּבִינִים"; כִּי עֶקֶר הַמַּח וְהַדַּעַת - עַל-יְדֵי הַנְּשִׁימָה כַּנֶּ"ל. וְזֶה בְּחִינַת (מְשָׁלִי כ): "נֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם". כִּי הַשֶּׁכֶל הוּא נֵר הַזֶּלֶק עַל-יְדֵי הַשְּׂמִנוּנִית שְׂבִגוּף, שְׂמַת־קִימִין וְעוֹלִין אֶל הַמַּח עַל-יְדֵי הַנְּשִׁימָה שֶׁל הָרָאָה. נִמְצָא שֶׁעֶקֶר קִיּוּם הַדַּעַת - עַל-יְדֵי הָרָאָה. **גֵּרִים** הַנֶּ"ל זֶה בְּחִינַת: 'הֶבֶל נָחַת הֶבֶל סֶלֶק', הַנֶּאֱמָר בְּהָרָאָה, כַּמּוּבָא (בְּתַקוּנֵי-זֶהר, תַּקוּן ס"ט דף צו.). כִּי יֵשׁ הֶבְלִים בְּעוֹלָם, שֶׁהֵם בְּחִינַת (יְרֵמְיָה י נ"א): "הֶבֶל הַמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים", הֵינּוּ הַבְּלִי עוֹלָם שֶׁל שְׂטוּת. וְכִשְׂמֻקְבְּלִין אֵלּוּ הֶבְלִים וּמְכַנְיָסִין אוֹתָם בְּתוֹךְ תוֹרָה וְתַפְלָה, וְנַעֲשֶׂה מֵהֵם הֶבְלִים דְּקַדְשָׁה, זֶה בְּחִינַת גֵּרִים. כִּי מֵהֶבֶל מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים נַעֲשֶׂה הֶבֶל דְּקַדְשָׁה שֶׁל תוֹרָה וְתַפְלָה, שְׁזֶה הוּא בְּחִינַת גֵּרִים. וְזֶה בְּחִינַת: 'הֶבֶל נָחַת הֶבֶל סֶלֶק', הַנֶּאֱמָר בְּהָרָאָה, שְׂמֻקְבְּלַת הֶבֶל וּמוֹצִיָּאָה הֶבֶל. הֵינּוּ בְּחִינַת גֵּרִים הַנַּעֲשִׂין עַל-יְדֵי שְׂמֻקְבְּלִין הֶבְלִים שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהֵם בְּחִינַת 'הֶבֶל הַמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתוּעִים', וּמַעֲלִין אוֹתָן לְבְּחִינַת הֶבֶל דְּקַדְשָׁה עַל-יְדֵי תוֹרָה וְתַפְלָה כַּנֶּ"ל.

הַתְּגִלוֹת הַכָּבוֹד הַנֶּ"ל זֶה בְּחִינַת (מְשָׁלִי ג): "כִּבְד אֶת ה' מִהוֹנֵךְ" - 'אַל תִּקְרִי מִהוֹנֵךְ, אֱלֹא מִגְּרוֹנֵךְ' (עֵין מְשָׁלִי ג' בְּרַש"י שֵׁם, וְכֵן הוּבָא בַּבְּאָה"ט או"ח סי' נג בְּשֵׁם הַפְּסִיקְתָּא. אֲמַנָּם בַּפְּסִיקְתָּא עֲצֻמָּה אִיתָא מִמָּה שְׁחַנְנֵךְ אִם נָתַן לְךָ קוֹל עָרֵב וְכו'), וְהַגְּרוֹן יוֹצֵא מִהָרָאָה.

הַתְּפִשְׁטוּת הַנְּבוּאָה הַנֶּ"ל, זֶה בְּחִינַת הָרוּחַ שֶׁל כַּנְּפִי רָאָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת רוּחַ-נְבוּאָה, בְּחִינַת (שְׂמוּאֵל-ב כ"ג): "רוּחַ ה' דִּבֶּר בִּי".

סֵדֶר קִצּוֹר לְקוּטֵי מִוִּתְרֵי הַיּוֹמֵי:
ז עַל-יְדֵי הַתְּקָרְבוֹת לְצַדִּיק הָאֵמֶת נִפְסָק זְהֻמַּת הַנְּחָשׁ. וְלְהַפּוּךְ

על ידי מנהיג של שקר מתגבר הזמהמא חס ושלום:

ח על ידי אמונה זוכין לחסדים. ועל ידי זה יהיה חדוש העולם לעתיד. ויתבטל הטבע, ויתנהג העולם על ידי השגחה ונפלאות שלא כדרך הטבע. ואז יתער שיר חדש הנ"ל:

ט בראש השנה צריכין להכריח את עצמו להתפלל בכח גדול ביותר. ולקשר תפלתו להצדיק האמת שהוא בעל כח גדול שיכול להתפלל תפלה בבחינת דין כמו שצריכין להתפלל בראש השנה. ועל ידי זה זוכין להוציא מהסטרא אחרא כל החיות שבלעה מקדשת ישראל. כי על ידי התפלה של הבעל כח הנ"ל מכרחת להקיא ולהוציא מקרבה כל התפלות והרחמנות והדעת דקדשה שבלעה. ועל ידי זה זוכין שיתרבה כבודו ויתברך על ידי גרים שמתגבירין. ועל ידי זה זוכין להתפשטות הנבואה, ולהאמונה הקדושה ושיבתבטלו אמונות כזביות. וזוכין על ידי זה לחדוש העולם לעתיד שהוא בחינת בטול הטבע. שיתנהג העולם בבחינת קדשת ארץ ישראל על ידי השגחה ונפלאות לבד. ועל ידי זה זוכין לקול השיר והנגון שיתער לעתיד שהוא עקר תענוג עולם הבא:

סֵדֶר יְמֵי מַלְחַמַת הַיּוֹמִי:

והנה אחר כך בא על דעתי איזה טעם קצת מה שצריכין לסבב הדרך לבוא לארץ ישראל, והוא מבאר לעין על פי תורתו של רבנו זכרוננו לברכה אמרתי אנכי גררר אכתב גם זה כאן והוא כי מבאר בהתורה "ויהי נא פי שנים ברוחך" (בסימן ס"ו בליקו"א) שכל המניעות שבועולם מדבר שבקדשה כלם הם בשביל החשק כדי שיתגבר החשק ביותר וכל מה שהנחשק גדול ביותר אז המניעה גדולה ביותר כדי שיתגבר החשק ביותר כי המניעה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תמוז - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צניח מקוה שד"ך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

היא רק בשביל החשק כי על ידי המניעה מתגבר החשק ביותר כמו שמראין איזה דבר לפני תינוק, וחוטפין ממנו, שאז מתגבר חשקו ביותר ורץ ורודף מאד אחרי הדבר הזה, כמו כן על ידי שמונעים את האדם מהדבר שבקדשה על ידי זה מתגבר חשקו יותר ויותר ועל כן כל מה שהנחשק גדול יותר נותנין לו מניעות יותר ויותר, כדי שיתגבר חשקו יותר ויותר וכו', עין שם כל זה היטב כי הם דברים המכרחים מאד מאד למעשה ומי שיקח דברים אלה בלבו היטב באמת, יוכל על ידי זה לשבר ולעבר על כל המניעות שבעולם, ולהשיג ולהגיע לכל הדברים שבקדשה שירצה כי אין דבר שימנעוהו כי אם יתגבר חשקו ישבר כל המניעות כי כל המניעות לא באו כ"אם בשביל החשק, כי על ידי המניעות יוכל להבין כמה גדול מעלת הנחשק, וכל מה שהמניעות מתגברין יותר ויותר, על ידי זה יוכל להבין כמה גדול מעלת הנחשק וכו', עין שם כל זה היטב:

ועתה מבאר לעין בשביל זה סבב אלקים את העם ולא נחם אלקים בדרך הקרוב, כי בכונה סבבם בדרכים רחוקים והרחיקם מארץ ישראל שלא יבואו מיד לארץ ישראל, כדי שיתגבר חשקם יותר ויותר על ידי גדל המניעות של רחוק הדרך ותקף המלחמות שראו, שעל ידי כל זה יתגבר חשקם יותר ויותר של כל הרוצים לבוא באמת לארץ ישראל ומי שלא יוכל לעמד בנפיון הזה, באמת לא יבוא לארץ ישראל כי כך מדתו של הקדוש ברוך הוא שמונע את האדם על ידי המניעות הגדולות שמומין קדם כל דבר שבקדשה, בפרט קדם כל דבר שבקדשה שכל היהדות תלוי בו כגון לבוא לארץ ישראל, או להתקרב להצדיק האמת שאז מומין לו מניעות הנדמות למניעות גדולות וקשות מאד והכל

בשביל החשק כדי שיתגבר חשקו ביותר כנ"ל, כי על ידי המניעות גדולות ועצומות יוכל להבין כמה גדול מעלת הנחשק, ואז יתגבר שיהיה לו חשק וכסופין גדולים כפי תקף המניעה ואז אם יתגבר בחשק וכסופין, בודאי ישבר כל המניעות ויבוא אל הצדיק האמת ולארץ ישראל, כי המניעות לא באו אלא בשביל החשק כנ"ל ולהפוך מי שלא יוכל לעמוד בנפיון יתרחק על ידי זה כי כל מה שמסבב ומגלגל השם יתברך עם כל אדם שבעולם מגדול ועד קטן הכל הוא בשביל נסיונות כי האדם לא בא לעולם הזה השפל כי אם בשביל נסיונות כידוע, ויתר מזה אין להאריך כאן:

סדר לקווי עיצות היומיומי:

ה צריך לומר קריאת שמע במסירות נפש על קדוש השם, הינו שיציר במחשבתו כל הארבע מיתות בית דין כאלו סוקלין ושורפין אותו וכו', ויציר המיתה במחשבתו במחשבה חזקה כל כך עד שירגיש צער המיתה ממש בשביל קדשת שמו יתברך, כי המחשבה יש לה תקף גדול, ויכולין על ידי שמצירין במחשבתו המיתה להרגיש צער המיתה ממש. ומי שרוצה להתנהג כך צריך לדקדק שלא ישאר שם בעת שמרגיש שקרוב שתיצא נפשו, שלא ימות בלא עתו חם ושלום (שם קצג).

ו עקר היחוד של מעלה, נעשה על ידי מסירת נפש על קדוש השם (שם רם).

ז יש צדיקים גדולים שיש להם שם גדול למרחוק, אבל הרבה מבזין את שמם ודוברים עליהם, ויש להם שפיכות דמים מזה, והם מקבלים כל זה עליהם בעצמם בשביל קדוש השם, ועל ידי זה מצילים רבבות נפשות ישראל ממיתה והריגה חם ושלום

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תנ"ג צמח מנהר"ג יצ"ל "צדק צני מקוה שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב"ל" -
"זק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

(שם).

ח אותו הדבר שמתגבר ביותר על האדם, אותו הדבר דיקא הוא צריך לשיבר בשביל השם יתברך כי זה עקר עבודתו. וזה בחינת מסירת נפש. ומי שהוא מתפחד מאד מהמיתה, הוא דיקא צריך ביותר לקבל על עצמו למסר נפשו על קדוש השם (שיחות הר"ן נו).

רצון וכסופין

א עקר התהוות הנפש הוא על-ידי השתוקקות והכסופין והרצונות הטובים של איש הישראלי אחר השם יתברך, כל אחד לפי מדרגתו שהוא נכסף ומשתוקק ומתגעגע להגיע אל מדרגה למעלה ממנה, על-ידי הכסופין אלו נעשה נפש קדושה (ליקוטי מוהר"ן לא).

ב אך כדי שתצא נפשו מכח אל הפעל, צריך לדבר בפה הכסופין והשתוקקות שלו, ועל-ידי זה פועל שיהיה נעשה בקשתו ויזכה להגיע למה שהוא נכסף. וזהו מעלת השיחה בינו לבין קונו, שצריכין לשיח ולדבר בינו לבין קונו בכל יום, ולדבר בפה מלא הרצונות והכסופין שלו הטובים, דהינו מה שחסר לו בעבודת ה' שהוא רוצה ומשתוקק שימלא לו השם יתברך. ומבקש ומתפלל ומתחנן לפני השם יתברך על זה שירחם עליו למלא את רצונות וכסופים שלו הטובים, ועל-ידי זה יזכה להוציא מכח אל הפעל, לפעל מה שצריך (שם).

סדר ספרי מעשיית הימים

היות שנמצא כתוב בספרי דברי-הימים שלהם (שקורין קראויניקיש), איך שהיה רוח סערה גדולה בעולם, והרוח סערה הפך את כל העולם כלו, שהפך מים ליבשה ומיבשה לים, וממדרב ושוב וכו',

ובלבל את כל העולם כּלו, ואחר הרעש והבלבול שנתבלבלו כּל העולם, ישבו עצמן בני העולם לעשות להם מלך וחקרו מי ראוי לעשותו מלך עליהם, וחקרו ואמרו באשר שעקר הוא התכלית, על כן מי שהוא משתדל ביותר בהתכלית, הוא ראוי להיות מלך והתחילו לחקר מהו התכלית, והיה ביניהם כתות כתות.

כת אחת אמרו, שעקר התכלית הוא כבוד, כי אנו רואים, שהכבוד הוא העקר אצל העולם, כי כשאין נותנין לאדם כבודו, דהינו שמדברים לו איזה דבור כנגד כבודו, יש לו שפיכות דמים, כי העקר הוא הכבוד אצל כּל העולם, ואפלו לאחר מיתה מקפידים לתן להמת כבודו, לקברו בכבוד וכיוצא (ואומרים לו, שכל מה שעושין הכל עושין לך בשביל כבודך) אף-על-פי שאחר מיתה אין שׂיך ממוז ושום תאווה אצל המת, אף-על-פי-כן על כבוד המת מקפידים נמצא שהכבוד הוא העקר התכלית וכיוצא בסברות כאלו (של מבוכה ושטות וכן כּל הכתות המבארים למטה, כּלם היו להם סברות הרבה לדעתם הנבוכה והסכלה וקצתם מבארים למטה, אך רבנו ז"ל לא רצה לבאר כּל הסברות הנבוכות שיש באלו הדעות, כי יש בזה סברות נבוכות כּל-כּף, עד שאפשר חם ושלום לטעות באמת באלו הסברות של שקר, רחמנא לצלון) עד שנסכם אצלם, שעקר התכלית הוא כבוד על-כּן צריכין לבקש איש מכבד, וגם שיהיה רודף אחר הכבוד, הינו שיהיה רודף אחר הכבוד וישגיג את הכבוד (שזהו איש מכבד, שיש לו כבוד), כי מאחר שהוא איש מכבד, שיש לו כבוד, והוא רודף אחר כבוד, ומסיע את הטבע שהיא רוצה בכבוד כּנ"ל, נמצא שזה האיש משתדל אחר התכלית ומשיגו, כי התכלית הוא כבוד (כּל זה היה דעתם הסכלה והנבוכה) כּנ"ל, על-כּן זה האיש ראוי להיות מלך והלכו לבקש איש כּזה, והלכו ומצאו שהיו נושאים את 'בעטליר' [קבצן]

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ל'תנב - צומר מוהרנ"ת זצ"ל "צדק מצוי מקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
- חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

זֶקֶן אֶחָד, וְהָלְכוּ אַחֲרָיו לְעֶרְךָ חֲמִשָּׁה מֵאוֹת אַנְשִׁים, כָּלֵם 'צִיגִינְיָרִים' [צוּעֲנִים], וְגַם הוּא הָיָה 'צִיגִינְיָר' וְהִבְעִטְלִיר הָיָה הָיָה עוֹר וְעָקָם וְאֵלֵם, וְהָאֲנָשִׁים הֵנִ"ל הָלְכוּ אַחֲרָיו, כִּי כָלֵם הָיוּ אַנְשֵׁי הַמְשַׁפָּחָה שָׁלוּ, כִּי הָיוּ לוֹ אֲחִיוֹת וְאֲחִים וְזָרַע מְרַעִים שָׁלוּ, עַד שֶׁנֶּעֱשָׂה מֵהֶם קְבוּץ הֵנִ"ל, שֶׁהָלְכוּ אַחֲרָיו וְנִשְׂאוּ אוֹתוֹ וְהוּא הִקְפִּיד מְאֹד עַל כְּבוֹדוֹ, כִּי הָיָה בְּעֶסֶן גָּדוֹל וְכוּעֵם בְּכָל פַּעַם עָלִיהֶם בְּקִפּוּדוֹת גְּדוֹלוֹת, וְצָוָה בְּכָל פַּעַם שֶׁיִּנְשְׂאוּ אוֹתוֹ אַנְשִׁים אַחֲרָיו וְכָעַם בְּכָל פַּעַם עָלִיהֶם נִמְצָא שֶׁזָּוָה הִבְעִטְלִיר הַזֶּקֶן הוּא אִישׁ מְכָבֵד גָּדוֹל, שֵׁישׁ לוֹ כְּבוֹד כְּזֶה וְגַם רוֹדֵף אַחַר הַכְּבוֹד, כִּי הוּא מְקַפֵּיד כָּל־כָּף עַל כְּבוֹדוֹ כִּי"ל עַל־כֵּן הוֹטֵב בְּעֵינָי הַכֶּתֶת הַזֹּאת הִבְעִטְלִיר הָיָה וְקָבְלוּ אוֹתוֹ לְמַלְךְ וְלַהֲיוֹת גַּם אֶרֶץ גּוֹרְמֵת, כִּי יֵשׁ אֶרֶץ שְׂגוֹרְמֵת וּמְסֻגְלֵת לְכָבוֹד, וְכֵן יֵשׁ אֶרֶץ גּוֹרְמֵת לְמִדָּה אַחֲרֵת, עַל־כֵּן אֵלוֹ הַכֶּתֶת (שֶׁחָקְרוּ לְעֶצְמָם שֶׁעָקַר הַתְּכֵלִית הוּא כְּבוֹד) בְּקִשׁוֹ אֶרֶץ גּוֹרְמֵת לְכָבוֹד, וּמְצָאוּ מְדִינָה שְׂמֻסְגְּלֵת לָזֶה וַיָּשֻׁבוּ שָׁם.

סֵדֶר שְׁלֵחוֹ עֲרוּף הַיּוֹמָיִם:

(י) יש מי שאומר שהנוהגים שלא לאכול בשר בימים הנזכרים מותרים בתבשיל שנתבשל בו בשר ואסורים בבשר עוף ובשר מלוח ויין תוסם ומותר לשתות יין הבדלה וברכת המזון: הגה ונוהגין להחמיר שלא לשתות יין בברכת המזון ולא בהבדלה (תשובת מהרי"ל סימן ק"ו) אלא נותנים לתינוק ובמקום דליכא תינוק מותר בעצמו לשתות הבדלה ובסעודת מצוה כגון מילה ופדיון הבן וסיום מסכתא וסעודת אירוסין אוכלים בשר ושותים יין כל השייכים לסעודה אבל יש לצמצם שלא להוסיף ובשבוע שחל ט' באב בתוכה אין לאכול בשר ולשתות יין רק מנין מצומצם וזה אפילו בערב ת"ב שרי (מנהגים ומהרי"ל) ובלבד שלא יהיה בסעודה שמפסיק בה (ד"ע): (יא) כל מי שאוכל בשר במקום שנוהגים בו איסור

פורץ גדר הוא וינשכנו נחש (ומותר לשתות כל שכר אפילו של דבש שקורים
 (מע"ד): (יג) תספורת שבוע זה אחד ראשו ואחד כל שער שבו
 אסור: (יג) ובזקן כל שמעכב את האכילה מותר: (יד) אסור
 לגדולים לספר לקטנים ולכבם כסותם בשבת שחל תשעה באב
 להיות בתוכה: הגה מיהו בגדים שמלפפין בהם הקטנים לגמרי שמוציאים
 בהם ריעי ומשתינין בהם הני ודאי משרא שרי ואפילו בבגדי שאר קטנים
 נוהגים להקל (כ"י): (טו) מי שתכפוהו אבילות של מת ושל שבת זו
 והכביד שערו מיקל בתער אבל לא במספרים ומכבם כסותו במים
 אבל לא בנתר ובחול: (טז) יש נוהגים שלא לרחוץ מראש חדש
 ויש שאין נמנעין אלא בשבת זו ויש מתענים מי"ז בתמוז עד ט'
 באב: הגה ולצורך מצוה שרי ולכן נדה רוחצת וטובלת (מהרי"ל) ואפילו אם
 טובלת ליל י' באב מותר לה לרחוץ בערב ט"ב אם א"א לה לרחוץ ליל י'
 (אגודה) ונראה דהוא הדין אשה הלובשת לבנים יכולה לרחוץ מעט כדרכה
 בשאר שנה הואיל ואינה עושה לתענוג רק לצורך מצוה ונוהגין שלא לרחוץ
 אפילו בצונן מראש חודש ואילך (תה"ד סימן ק"ו) ואפילו בערב שבת של חזון
 אסור לרחוץ כ"א ראשו ופניו ידיו ורגליו בצונן (מהרי"ל ותשובת מהרי"ל סימן
 ט"ז וב"י) ויש מקילין בחפיפת הראש בחמין למי שרגיל בכך כל שבת: (יז)
 טוב ליזהר מלומר שהחיינו בין המצרים על פרי או על מלבוש
 אבל על פדיון הבן אומר ולא יחמיץ המצוה (וכן בפרי שלא ימצא אחר
 ט' באב מותר לברך ולאכלו בין המצרים) (בנימין זאב סימן קס"ג ותשובת מהרי"ל):
 (יח) צריך ליזהר מי"ז בתמוז עד ט' באב שלא לילך יחידי מד'
 שעות עד ט' שעות (משום שבהם קטב מרירי שולט) ולא יכו התלמידים
 בימים ההם:

סימן תקנב (א) ערב תשעה באב לא יאכל אדם בסעודה
 המפסקת שאוכלה אחר חצות בשר ולא ישתה

וְאַתָּה מִטָּה כְּלָפִי חֶסֶד תָּמִיד, וְאִין אַתָּה חָפִץ לְהַבִּיט וּלְהַסְתַּכֵּל עַל הָרַע וְהָאָוֶן שְׂאֵנוּ עוֹשִׂין חֶסֶם וְשָׁלוֹם, רַק אַתָּה מִבֵּיט וּמִשְׁגִּיחַ עַל מְעַט הַטּוֹב שְׂאֵתָה מוֹצֵא בְּקֶרְבָּנוּ בְּחֶסֶדֶיךָ הָעֲצוּמִים, כְּמוֹ שְׂכַת־טוֹב: "לֹא הִבִּיט אָוֶן בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֶמָל בְּיִשְׂרָאֵל, ה' אֱלֹקָיו עִמּוֹ, וְתִרְוַעַת מִלֶּךְ בּוֹ" וְנֶאֱמַר: "אָוֶן אִם רָאִיתִי בְּלִבִּי לֹא יִשְׁמַע ה', אֲכֹן שָׁמַע אֱלֹקִים, הִקְשִׁיב בְּקוֹל תְּפִלָּתִי":

רסח: עַל כֵּן מָצָא עֲבֹדָךְ אֶת לְבוֹ עֲדִין לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ, וְעֲדִין עֲדִין עַל מִשְׁמֵרֵתִי אֶעֱמְדָה וְאַצְפֶּה לְיִשׁוּעָתְךָ הָאֱמֶתִיית, מָתִי תָבֵא אֵלַי שְׂאִזְכָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת, אֲשֶׁר עַל זֶה בִּקְשָׁתִי מִלְּפָנֶיךָ זֶה כַּמָּה, בְּכַמָּה לְשׁוֹנוֹת שֶׁל תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים וְעֲדִין לֹא נוֹשַׁעְתִּי וְאֲנִי יוֹדַע שְׂהַמְנִיעָה מִמֶּנִּי, אֲבָל עַל טוֹבְךָ הַגָּדוֹל אֲנִי נִשְׁעָן, עֲדִין שְׂתַצִּיץ וְתִבִּיט וְתִשְׁגִּיחַ עַל מְעַט דְּמְעַט נְקֻדּוֹת טוֹבוֹת הַנִּמְצָאִים בִּי עֲדִין, וְתַעֲלִים עֵינֶיךָ מִלְּרְאוֹת וּלְהַסְתַּכֵּל עַל רַבּוּי וְעֵצֶם הָרַע שְׁבִי, בְּאִפְּן שְׂתַכְנִיעַ וְתִבְטֵל רַבּוּי הָרַע לְגִבִּי מְעַט הַטּוֹב שְׁבִי וּבְכֹחַ הַגָּדוֹל תִּתֵּן כַּח לְמְעַט הַטּוֹב שְׁבִי שִׁיתְגַּבֵּר עַל הָרַע שְׁבִי, בְּאִפְּן שְׂאִזְכָּה מֵעַתָּה לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, וְתִטִּיב עִמִּי בְּחֶסֶדֶךָ בְּכָל עֵת בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחָנִיּוֹת, לֹא כְּגִמּוּלִי וּכְמַעֲשֵׂי יָדַי הַפְּגוּמִים חֶסֶם וְשָׁלוֹם, רַק כְּחֶסֶדֶךָ וּכְטוֹבְךָ הַגָּדוֹל וּכְרַחֲמָנוּתְךָ הָעֲצוּמָה, אֲשֶׁר אִין אַתָּה מִבֵּיט עַל הָרַע כִּי אִם עַל מְעַט הַטּוֹב וְאַל תִּמְנַע טוֹב מִמֶּנִּי מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

רסט: וְתִרְחַם עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְתִתֵּן לִי דַעַת שָׁלֵם דְּקֹדֶשָׁה, בְּאִפְּן שְׂאִזְכָּה לְהִתְדַבֵּק בְּדַרְכֶיךָ הַקְּדוּשִׁים, לְבַל אֶסְתַּכֵּל וְאַבִּיט עַל הָרַע שֶׁל שׁוֹם בַּר יִשְׂרָאֵל שְׂבַע־עוֹלָם, וְלֹא אֲשִׁים עֵינַי כָּלָל עַל מַעֲשָׂיו וּמַדּוּתָיו שְׂאִינָם טוֹבִים, רַק אִזְכָּה לָדוֹן אֶת כָּל אָדָם לְכַף זְכוּת, וּלְהַסְתַּכֵּל רַק עַל הַטּוֹב שֶׁל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, וְלֹא אֶסְתַּכֵּל עַל הָרַע

אֲדוֹן הַשָּׁלוֹם, מֶלֶךְ שֶׁהַשָּׁלוֹם שָׁלוֹ, בְּרִכְנוּ בַשָּׁלוֹם, וְתִפְקְדֵנִי אוֹתִי
וְאֵת כָּל בְּנֵי בֵיתִי לְחַיִּים טוֹבִים וְלִשְׁלוֹם וְתִצִּילֵנוּ מִן הָעֲנִיּוֹת וּמִן
הַחֶסֶר רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם רַחֵם עָלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וְשִׁמְרֵנוּ וְהִצִּילֵנוּ
מִן הָרִיב וּמִחֲלָקֶת, כִּי אֲתָה יוֹדֵעַ כִּמָּה שָׁנֵאוּי הַמַּחֲלָקֶת וְגָדוֹל
הַשָּׁלוֹם לְמִדְנֵי וְהוֹרְנֵי אֵיךְ לְהִתְנַהֵג עִם כָּל בָּאֵי עוֹלָם בְּאִפְנֵי שְׂאֲזוּכָה
לְהִיּוֹת בַּשָּׁלוֹם יַחְדָּו עִם כָּל בְּנֵי תֵבֵל, וְאַפְלוּ עִם הַחוֹלְקִים עָלַי תִּתֵּן
בְּלִבִּי דָרֶךְ וְעֲצָה אֲמִתִּיית בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב, שְׂאֲזוּכָה לֵידַע אֵיךְ
לְהִתְנַהֵג עִמָּהֶם עִם כָּל אֶחָד וְאֶחָד, בְּאִפְנֵי שְׂלֵא אֲחֲזִיק בְּמַחֲלָקֶת,
רַק אֲזוּכָה לְהִיּוֹת תָּמִיד אוֹהֵב שָׁלוֹם וְרוֹדֵף שָׁלוֹם בְּאַמֶּת, כְּמוֹ
שְׂכָתוֹב: "סוּר מֵרַע וַעֲשֵׂה טוֹב בִּקְשׂ שָׁלוֹם וְרַדְפֵהוּ" וְתִרְחֵם עָלֵינוּ
וְתִשְׁמְרֵנוּ שְׂלֵא יִגְרַם הַמַּחֲלָקֶת שְׂבַע עוֹלָם לְפָרְסִים חֵם וְשָׁלוֹם
מְפָרְסָמִים קָדָם זְמָנָם, כִּי אֲתָה הוֹדַעְתָּנוּ בְּרַחֲמֶיךָ גִּדְל הַפְּגָם
וְהַהֲפֵסֵד הַמִּגִּיעַ מִזֵּה חֵם וְשָׁלוֹם: